

ния си тукъ успѣхъ и плодове. Огъ самия Стоянь Новаковичъ се вижда, че посѣщението на Кралъ Александръ въ Цариградъ прѣзъ 1894 г. цѣлеше именно горното сътрудничене. Въпросътъ за сръбски епархии въ Стара Сърбия и Македония бѣше по принципъ рѣшенъ още на слѣдвята година (1895 г.). Нѣщо по-вече: сръбитѣ, край патриаршията, влѣзоха въ съглашение съ самото грѣцко правителство сръщу българската кауза въ Македония. Новаковичъ отъ дълго врѣме проповѣдваше щото „сръбитѣ да помагатъ на гърцитѣ“. ¹⁾ Другъ виденъ сръбски държавникъ Вл. Джорджевичъ (прѣдседателъ на либералната партия) постсянно прѣпорѣчваше „сътрудничене на сръбското правителство съ грѣцкото въ Македония, печелейки съшевръменно активното съдѣйствие на патриаршията“. ²⁾ Другъ виденъ сръбски дипломатъ, подъ псевдонима Павле Орловичъ, пишеше година слѣдъ голѣмото българско въстание въ Македония: „гърцитѣ ни прѣдложиха споразумение, което ний не можахме освѣнъ да приемемъ безъ ни най-малко колебание, бидейки сигурни, че по тоя начинъ извоюваме окончателна побѣда на народния ни въпросъ“. ³⁾ Въ ежщата смисълъ пишеше и единъ сръбски приятель, руския публицистъ Дурново, „за да се парализиралъ българския духъ на териториална експансивность“. ⁴⁾

Това тѣчение на сръбско-грѣцки официаленъ заговоръ сръщу българщината въ Македония не бѣше монополъ на тая или оная фракция въ Сърбия, а обща директива на всичкитѣ ѝ политически кръгове, включително и радикалитѣ начело Пашичъ. Прѣзъ октомврий 1906 г. Пашичъ, президентъ и министъръ на външнитѣ дѣла, декорира редица духовници отъ Цариградската патриаршия, въ това число и *шестъ* грѣцки епископи въ Македония като „възмездие за сторени заслуги отъ тия прелати на сръбската пропаганда въ Македония“, както пишеше *Indépendance Roumaine* отъ 19 oct. 1906 г.

1) Стоянь Новаковичъ е бивши сръбски министъръ въ Цариградъ, университетски професоръ, шефъ на прогресиститѣ, на нѣколко пѣти министъръ и президентъ. Вижъ труда му: Балканско питаиане, Београд, 1906 г.

2) Вижъ труда му: Европа и Балкан, I, Београд, 1911 г.

3) П. О. Поглед на рад у Старой Србији и Македонији, Срп, Кн. Гласник, 1 Авг. 1904 г., стр. 1178. Тоя дипломатъ е Св. Симичъ, бившъ сръбски министъръ въ София, който се помина прѣзъ мартъ 1911 г.

4) Статия въ „Србска застава“, 16 дек. 1906 г., възпроизведена въ „Evenimentul“, Яшъ, 4 януари, 1907 г, Вижъ *Barbulescu*, op. cit., p. 144,